

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Štev. 11.

26. XII.

1934

Letnik I.

Dragi otroci!

S to številko zaključujemo 1. letnik »Našega veselja«. Upamo, da so vam bili poedini sestavki všeč in da ste jih res z veseljem prebirali. S prihodnjo številko stopimo v 2. letnik naše otroške priloge. Potrudili se bomo, da boste našli odslej dosti zabavnega, pa tudi koristnega čtiva, da bo kaj za smeh in šalo, pa tudi za reno premišljevanje. Poprosite vaše starše, da ostanejo zvesti »Slov. gospodarju« in da si tako pridobijo tudi vaš list.

Vse tiste, ki so nam pisali, bodisi da so nam poslali rešitve nalog, vprašanj bodisi da so nam dali kakršnokoli pomoč za naše delo, prav iskreno zahvaljujemo in prosimo vse svoje čitatelje in čitateljice, naj nam prav pridno pišejo. Radi bomo na vse odgovorili.

*

Zelimo vsem vesele božične praznike in dolge božične šolske počitnice!

Božič v gozdu.

Zima je prišla z vso svojo silo. Velike množine snega so se vsipale na zemljo in so jo pokrile z debelo, belo odejo. V gozdu je dobilo vsako drevesce nov plašč iz najfinejše bele volne. Tako so bila obvarovana pred hudim mrazom, ki je samo prežal na to, da bi malim smrečicam po lomil ude.

Smrečice so se tesno stisnile druga k drugi. Nekaj dni pred božičem so prišli v gozd možje s sekirami in so posekali veliko število najlepših smrečic. Pose-

kana drevesca so zbrali, jih načovorili na voz in odpeljali. Kam?

Ostale smrečice so od strahu kar onemale, ko so videle, kako se je ostra sekira zasadila njihovim sestricam v živo. Zdaj pa, ko voza že ni bilo več videti, so ugibale vse vprek, kaj neki nameravajo ti hudobni možje z njimi. Naposled so vprašale staro smreko, ki je že dosti videla in mnogokaj čula, kaj misli ona o tej stvari.

»Ne vem sicer točno, kaj se bo zgodilo

z njimi, ali некоč sem poslušala pogovor dveh otrok, ki sta se o tem pogovarjala. Rekla sta, da popeljejo naše male sestrice v mesto, tam jih postavijo po hišah, jih okrasijo ter na njih pri-

Prišla je božična noč. Smrečice so že hotele zaspati. Tedaj pa se je začulo mило petje z višave, lučke so zasvetile in priplavali so majhni angeljčki, vsak z zvezdico v roki,

zgo svetle lučice. Več ne vem. Ko sem bila še mala, me tisti možje niso videli, in tako sem ostala tu in zrastle.»

»Ali se naše sestrice še kdaj povrnejo?«

»Tega vam pač ne morem točno reči. Mogoče pridejo kam drugam. V ta gozd se ni vrnila nobena.«

»Čemu bi se vračala?« je menila ena izmed smrečic. »Jaz se gotovo ne bi, saj mora biti vendar krasno, če kdo tako svetli kakor zvezda. Škoda, da mene niso vzeli s seboj. Naše sestrice se bodo veselile, stale bodo v toplih sobah, vse jih bo občudovalo. Mi pa? Tu bomo zmrzovale, ker nas tale snežni plašček le premalo greje. Posebno ponoči bode hudo.«

Ostala drevesa so pritrdila, da je res tako. Stara smreka ni rekla nič, povedala je, kar je vedela, za drugo se ni brigala. Rajši je zadremala.

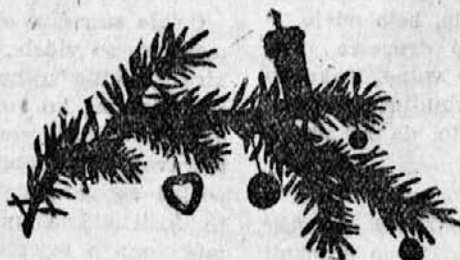
»Hoj, smrečice«, je zaklical najmanjši med njimi. »Saj vendar ne boste že spale. Napočila je božična noč. Vse se raduje spomina, ko je prišel Jezušček na svet. Dajte, radujte se tudi ve!«

Nato so priskočili vsi angeljčki, vsak k svoji smrečici. Popravlil in pogladil jim je kožuhček in nakrat jim je bilo tako prijetno in toplo. Nato so pritrdili na vsako smrečico svetlo zvezdico in ves gozd je zažarel v mili svetlobi.

»Tako, zdaj pa bodite vesele in zadovoljne«, so zaklicali angeljčki. »Mi me rarno brž še v druga gozdova kjer nas čakajo še druge smrečice.«

Kako lepo nam je«, so rekle smrečice. »Ni nam treba zavidati onih naših sestric, ki so odšle od nas. Škoda, da smo pozabile zahvaliti dobre angeljčke, pa bomo to storile potem, ko se vrnejo po svoje zvezdice.«

Stara smreka ni rekla nič — spala je

In mir ljudem na zemlji...

Pri Krtinovih niso živeli v slogi in v miru. Dokler je še živel oče-gospodar, je on pazil, da je vse pri gospodarstvu potekalo v redu. Tedaj so šteli Krtinovi tudi med najtrdnjše kmete daleč na okoli. Vse pa je nehalo, ko je gospodar zatisnil oči za vedno. Pri hiši so še ostali mati, sinova Jože in Miha ter hčerka Roza. Jože je bil sicer starejši od Mihe, ali oče ga ni bil posebno ljubil, ker je bil ta njegov sin zlobnega in trmastega značaja. Tudi za delo ni nič kaj maral. Miha pa je bil celo nasprotje starejšemu bratu. Vesel in dobrodušen je imel samo prijatelje razen Jožeta, kateri ga ni prav nič maral. Ko je oče še živel, je zapisal, da bo Jože sicer dobil kmetijo, za Miho pa je hranil denar na kraju, ki ga bo naznanil notar še le po očetovi smrti.

Jožetu ta sklep ni dal miru. Večkrat je prebil cele noči s tem da se je plazil kakor tat po hiši in po gospodarskem poslopju, da bi našel kak znak za skriti denar. Očeta je zalezoval korak za korakom, da bi prišel njegovemu skrivališču za denar na sled. Ko je oče ležal bolan v svoji sobi, tedaj je podvojil svoje iskanje in res je našel na skednju pod končnim tramom železno skrinjico z denarjem. Skrinjice se ni dotaknil, dokler je bil oče še živ. Šele v noči po njegovi smrti se je denarja polastil, prazno skrinjico pa je pustil, kjer jo je bil našel.

Nekaj dni po pogrebu je prišel notar sam z oporoko. Prečital jo je, povedal je tudi, ko je odprl zapečateno pismo, kje

se nahaja denar za Miho in vsi so se podali tja. Skrinjo so našli, al v njej ni bilo nič. Vsi so ostrmeli, najbolj se je čudil Jože. On je tudi najbolj ugibal, kje naj bi bil tisti zaklad.

Miha ni mogel več od jeze. Zakričal je bratu v obraz:

»Kaj se hliniš? Nihče drug ni vzel denarja ko ti. Čemu si se pa plazil po cele noči po škednju? Ali misliš, da tega nismo opazili,«

Jože mu seveda ni ostal nič dolžan. Začel je prepir, notar je odšel, ker ni imel tam nič več posla, ostali tega niso niti zapazili. Mati je mirila, Roza jokala — konec je bil, da je Miha pobral svoje stvari in je zapustil dom, v katerem je bil doživel tako hudo razočaranje.

Čas je potekal. Miha je našel službo v bližnjem mestu. Jože pa je gospodaril doma. Šlo pa ni tako, kakor bi to moralo biti. Z ukradenim denarjem je sicer Jože marsikaj nabavil, ker mu pa ni bilo za delo, je najel posle, ki pa seveda niso tako delali, kakor bi bilo treba. Jože pa je tudi rad zahajal v mesto in to ga je dosti stalo. Miha ga je večkrat videl, tudi so mu pravili, kako brat zapravlja, ali kaj mu je hotel. Ko pa je izvedel, kako brat raznaša, da je Miha si gotovo izposojeval iz tiste skrinjice in torej ob koncu v njej ni moglo nič več biti, je sklenil, pozvati brata na odgovor.

Bilo je na božični večer, ko je dospel v domačo vas. Nikogar ni bilo zunaj,

vsak je bil ob domačem ognjišču. Miha je t. ho pristopil k oknu domače hiše in je videl, da gori tam božično drevesce, in da so bili vsi domači v hiši zbrani. Hudo mu je bilo pri srcu, ni pa še tisti večer hotel vstopiti, da ne moti božičnega miru.

Roza je slučajno pogledala proti oknu in je videla za hip Mihov obraz. Ne da bi kaj rekla, je odlomila vejico od božičnega drevesca in jo je nesla ven bratu. Prosila ga je, naj sprejme vejico kot znak pomiritve in naj stopi v sobo. Miha se je dolgo otaviljal, nazadnje pa je le sledil sestri.

V sobi ga je mati žalostno sprejela — Jože pa je temno gledal. Videlo se je, da bo zdaj pa zdaj izbruhnil prepir. Miha je rekel:

»Imam sicer račune z Jožetom, ali danes o njih ne bom govoril. Se bo že našel čas še pozneje.

Jože pa je zakričal:

»Kar sem z račun! Ali se te mar bojam?«

Beseda je dala besedo, kmalu sta si bila brata v laseh, ženski sta planili v jok in klicali na pomoč.

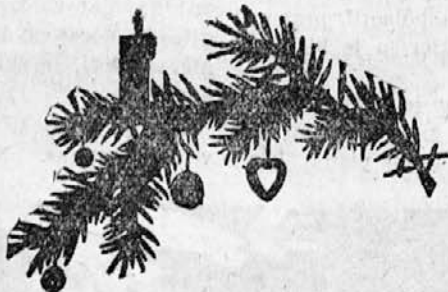
Miha je Jožeta prijel za suknjo, pa se mu je amaknil, pri tem pa se je spo-

drsnil in padel z glavo tako trdo na tla, da je kar obležal.

Vsi so se prestrašili. Niso vedeli, kaj bi storili. Jože se je zavedel, ni pa mogel govoriti in ostal je nem. Drugače pa je bil telesno popolnoma zdrav. Zahteval je papir in svinčnik. Nesreča ga je izpreobrnila. Zapisal je, kaj je storil, prosil je brata odpuščanje in mu je tudi izročil kmetijstvo. Zahteval je le, da sme ostati pri hiši in z delom odslužiti kar je zagrešil.

Tako je božični večer prinesel nesrečo in srečo v hišo; kajti pri Krtinovih je bilo kmalu vse v starem redu in vsi štirje domači so se razumeli odslej prav, zgledno.

Jaslice.

Povečaj tole sliko in izreži, kar je belega; kar ti ostane, prilepi na svilnat papir (rdeč) in postavi vse vskup pred luč!